

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Via Vitæ Operis Hvivs Hypothesis

Florentius <Batavus>

Antverpiae, 1551

De vitanda nimia familiaritate. Cap. 24.

urn:nbn:de:hbz:466:1-30077

DE PROBITATE

cetur homo aut superbus, aut malignus, aut
furtiuus, aut malis alienis excitatus. Ritus
ergo sit non scurrilis, sed grata quædam vr
banitas.

De vitanda nimia familiaritate. Cap. 24.

Hoc caput
non parum
discrepat a.
teuthonico

Gal. x. b.

Præcipuè tamē cauenda est frequēs illa
arrisio huic vel illi peculiariter exhibita
Habet enim quoddā malū speciale, spi-
ritualisq; præfectus impedimentū. Ad
quid enim leuitas assumitur, nisi vt homini-
bus placeatur. Quo cōtra Paulus. Si inquit,
adhuc hominibus placerē, christi seruus non
essem. O quā magna perdimus sæpe vt ho-
minibus placeamus. O quam care nobis fre-
quenter mortalium stulta, & vana constat
amicitia. Quā fallax, quam fugax, quā insta-
bilis: nimirum vento ipso leuior est: & no-
uissima eius plerūq; turbatio tentatio & af-
flictio. O quisquis Deo placere cupis no-
stris acquiesce consilijs, vt nullius cupias a-
micitiam præ alijs singularem. Neq; enim
rectum esse potest quod à virtutis deuiat
medio. Necesse est vt quem plus minusue
alio diligis, plus minusue quam debeas ei
facias. A tuo caue recedas exemplari, si à
Deo vis probari. Vt Christus æque dile-
xit omneis, nec pro istis magis minusue
mortuus est quā illis ita omneis cū Christo
vnanimiter

vnanimiter amplexare, si vis secundū Spiri-
tum & non secundum carnē ambulare. Sin-
gularitas dilectionis, est principium carnali-
tatis, fomentum vanitatis, inimica deuotio-
nis, initium ad ægyptum regressionis, sub-
uertrix religionis. Nihil est in pijs exercitijs,
quod non per hanc periclitetur aut subuer-
tatur, siue silentium, siue solitudo, siue quid
aliud sit ad bonam pertinens disciplinā. Vi-
detur esse charitas, quæ Deus est, sed est ea
quæ à diabolo est: ideo & iuniores & cæci
seniores non id aduertentes in malum pro-
ruunt, vnde non sine grauissimis (nisi fortè
specialiter à Deo visitati) aculeis & tētatio-
nibus extricare sese queunt. Vnde iuniori-
bus tanto magis cauendum est ne in huius-
modi amicitiam incidant, quanto eis est fa-
cilis & expeditius propter nouum feruo-
rem alios ad hanc excitare: præterea ne vel
eam expetant, vel aliquid subesse mali suspī-
centur, si non id quod consuetum est exhi-
beatur. Nam quum ex affectu procedat sen-
sualitatis amor ille, irrationabilis est vio-
lentus seruilis & cæcus. Qui ipsum habet te-
netur alteri ad nutum obedire, quando illi
placet ridere, quando non placet sustinere,
tentari & turbari. Quicquid enim inconsue-
tū est, inquietudinis materiā præstat. Quod
ab ipso

ab ipso

DE PROBITATE

ab ipso petes, id à te petet, siue id libeat, siue non: siue id liceat, siue non: tã in choro, quam in conuentu: atq; hinc contingit multos scandalizari: quia quicquid contra communitatem agitur, communitatem offedit. Præterea quicquid alter eorum negat, cogitur negare & alter, quicquid affirmat, cogitur & ille affirmare, multa simulare, sæpe dissimulare, sæpe adulari. Vix cuiquã potest (quia amor ille pene carnalis est & zelorum) pace alterius loqui. Et vis dicã omnia, miser est & miserabilis in anima & spiritu, nec verus religiosus, nec vnquã ferè quietus. Infringit professionem, quia nõ omnia relinquit quum proprium sectetur amorẽ. Vnde nec diuino promisso ditabitur centuplum accipiendo, eo quod humanas querat consolationes & per hoc diuinis reddatur indignus. Idcirco qui vult verus esse religiosus discat omnia propter Christũ velut stercorea reputare, & qui Christi vult amicus fieri nihili faciat se ab alijs plus aut minus cæteris diligi, nec cuius cupiat familiaris esse qui non spiritu omneis nouit in Christo diligere. Nullum tamen quantum in se est patiarur vel à se scandalizari vel quouis modo contemni sed omneis amore in Christo complectatur, ab eis spiritu quãtum honor
Dei

Dei admittit cupiens amari, omnem offensionis lapidem infirmo fratri tollendo. Hic ergo Senecæ sequere sententiam ita iubentis. Cunctis esto benignus, nemini blandus, paucis familiaris, omnibus æquus. Omneis quoq; tibi pacis æstima: sic nec inferiores superbiendo contemnes, nec superiores rectè viuendo timebis. Plurimum autem refert quomodo te omnibus præbeas, & præcipuè inferioribus. Nam dū quisq; ferè erga illos affectus suos liberius ostendit, qualis ipse sit maximè innotescit. Si autè omneis te superiores opinatus fueris, facile te erga omneis debitè geres. Hæc præcipuè dicta sunt religiosis, qui si sibi suos amicos in via Dei nocuos deprehenderint sibi adscribant. Cæterum (quod prætermissum non oportuit) ne phas non est, imo necesse est nunquam peculiareis aliquos habere à quibus pietatem discas, à quibus consilium petas, quibus cum tempore & loco opportuno conferas, sed eos expedit esse & perpaucos, & non nisi tales qui Deum timeant, & ex quorū familiaritate nullius mali alicui præbeatur occasio. Ut enim vnum aut alterum quempiam nobis necessarium possimus parare amicū, qui nos nouerit ad Christum ducere, non immerito quiuis alius est piè negligendus ne dicā

A a contēendus

Seneca.

DE PROBITATE

contemnendus, qui ad id præstādum est nobis inutilis.

Quā laudabilis & necessaria cuiq; sit erubescētia. Ca. 251

QUam omnibus in Christo paruulis maximè conueniat humilitas & uerecundia, peculiariter tamen eos hæ decent virtutes qui iam post fornicationem spiritualem cum amatoribus multis tã mūdi uidelicet quam carnis ad verum animæ suæ sponsum reuertuntur, tanquam erraticæ oues ad verum pastorem & episcopum animarum suarū: maximè quum in alijs quibusuis error ipse & defectio ad mentem sanam reuertentibus singularem pudorē generare soleat. Quæ enim mulier tam effrōs quæ non rubore suffundatur (nisi fortè frōs meretricis iam ei facta sit) post carnis iacturam passam & uirginitatis amissum decus, aut post viri legitimi maculatum thorum. Atqui non minus imo longè maius est dedecus nuptæ spirituali coram spirituali sponso & cælesti, quæ mundi sunt, sectatū esse, carnis voluptatibus satisfecisse & prauæ sensuum libidini deseruisse, passionunquē impetus non refrenasse: quū hæc sint quæ illi longè magis displiceant, quā carnis sola incontinentia: & quæ sponsam alioqui castissimam ei odiosissimā reddāt, nec minus abominandam